

Ne Yani

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 15 Ekim 2012

Bizim neslimiz yani elli yaşın üzerindekiiler çok iyi hatırlayacaktır. Yetmişli yıllar Türk gençliğinin sağ sol diye ikiye bölündüğü çok zor yıllardı.

Aslında biraz daha geriye gidecek olursak 27 Mayıs 1960 askeri müdahalesiyle başlayıp 12 Mart 1971 darbesiyle sonlanan dönem Türkiye solunun teori ve pratiğinde Millici, Anti-emperyalist tutumun en baskın hissedildiği dönemdir.

Sol hakeretin başlaması Uluslararası ilişkilerin Sosyalist Blok'la Kapitalist Blok arasında yarılmaya uğradığı ve bloklar arası rekabetin hemen her şeye galebe çaldığı o günkü konjonktürde son derece doğaldı.

Gençliğin diğer kısmı için ise etki tepkiyi doğurdu.

"Eyvah bunlar komünizmi getirecekler" endişesi zaten körüklenme bekleyen Milliyetçi, Turancı görüş için bir hareket noktası oldu.

Her iki tarafında kendine göre haklı sebepleri vardı.

Ama o günlerdeki heyecanla "Dünyadaki süper güçlerin her zaman diğer ülkeler üzerinde oynadığı emperyalist oyunlarla" hedefe ulaşmaya çalıştığı gerçeğini unutmuştuk.

Şimdi o günleri yaşayan insanlardan çoğumuz benzer oyunları gördükçe geleceğimize korku ile bakıyoruz.

O günlerin militanlarından, ya da sempatanlarından sağ kalanlarımızdan bazılarımız uğraşılan şeylerin boş olduğunu düşünüyor. Başka bir ifade ile ben değiştim artık diyorlar.

Hatta neredeyse emperyalizmi savunuyorlar.

Bazılarımız düşüncemizi değiştirmediysek de törpüledik.

Bu kesimin şimdi asıl amacı Demokratik-Laik-Cumhuriyetçi-Atatürkçü düşüncüyü yaşatmak.

Hatta eskiden sağcı ve solcu diye adlandırdığımız bazı uçlar neredeyse asgari müşterekte birleştik.

Darbeler konusunu çok fazla detaylı anlatmaya gerek yok sanırım. Bu hareketin demokrasiye zarar verdiğini sağcısı solcusu hepimiz çok iyi biliyoruz artık.

Sadece şunu söylemek yeter heralde, o günlerde idamlarına alkış tuttuğumuz fidanları neredeyse hepimiz milli kahraman ilan edeceğiz.

Ben de yetmişli yılların Üniversite öğrencisi olarak bin dokuz yüz seksen ihtilalinden payını alanlardan olduğum için o yılların acısını en iyi bilenlerdenim.

Peki şimdi sen neci sin? Diye bir soru gelebilir aklınıza,

Bilmiyorum...

İnanın bilmiyorum, bildiğim bir şey var vatanımı ve milletimi çok seviyorum, Cumhuriyeti ve Mustafa Kemal'i çok seviyorum.

Ve artık yurdum insanının, yurdum gençliğinin emperyalizmin süre gelen oyunlarına düşmemesini istiyorum.

Eskilerden neyi mi hatırlıyorum?

-Bir çok insana göre çok şanslı olmama rağmen 1980 ihtilalinde gördüğüm işkenceyi hatırlıyorum.

-Devrimci hareketin içinde yer almam nedeni ile babamın bana küserek aylarca konuşmadığını hatırlıyorum.

-Annemin "hiç bir zaman işkence gördüğümü" bilmemesine rağmen benim için gözyaşları döktüğünü hatırlıyorum.

Ve günümüzde "O yılları anlatan" bazı televizyon dizilerinizde kulağınıza çalınan marşları hatırlıyorum.

"Gün doğdu hep uyandık
Siperlere dayandık
Bağımsızlık uğruna da
Al kanlara boyandık."

"Bağımsızlık uğruna"

Halen bağımsız mıyız ondanda pek emin değilim işin doğrusu.

Ama neler söylüyorum Allah aşkına!

İşte Afganistan...İşte İran...İşte savaşla burun buruna getirildiğimiz komşumuz Suriye, hatta Yunanistan...

Değil mi ya?

Biz bir birimizi yiyelim ki, adamlar silah satsınlar, biz birbirimizi yiyelim ki, adamlar petrollerine petrol katsınlar...

Bu arada unutmadan ben 6 Aralık'da oy kullanmak üzere Amerika Birleşik devletlerine uçuyorum.

Ne yani bizi yönetenleri seçmek hakkımız değil mi?

Mehmet Fikret ÜNALAN